

20-21: קאטרינה מעבירה בקורת על כך על כך שילדיה של רוזה, אברהם ומאיר, לומדים ככל ילדי היהודים, כבר מגיל צעיר (6-7) במשך שעות רבות. לדעתה ילדים צריכים ללמוד מעט ולבלות הרבה בחוץ, כמו שנהוג בכפר בו חיה. היא חשה שנאה ליהודים וסלידה מדרך חייהם. בימי ראשון היתה נפגשת בבית המרזח עם חבריה הנוצרים, שרובם עבדו אצל היהודים. גם הם חשבו כמוה שאורח החיים היהודי, ראוי לבוז: אין בו כלל שמחת חיים, רק חשבון וחשכנות בכל תחום – בתחום הממון, האכילה, השתייה ואפילו המשגל. יש כאן דוגמא לאנטישמיות יצרית שורשית, בסיסית העוברת בירושה ומבוססת על רגשות חסרי היגיון ועל אמונות. "אין לך קל מלשנוא יהודים" (עמ' 20) "היינו שרים ומחרפים את בני השטן" (עמ' 21) " היהודים הם פטפטינים, מפלפלים בכל דבר כדי לרמות אותך" (עמ' 23).

באביב קאטרינה (בת 17) גילתה שהיא בהיריון, הבחור סירב לקחת אחריות על כך. תחילה קאטרינה לא רצתה לספר לרוזה על היריונה, משום שלרוב מפתרים נערות בהריון, אך לבסוף היא סיפרה לה – להפתעתה היא לא פוטר ואלו זכתה ליחס מתחשב. אט אט היא מתרגלת לכללי הבית, לריחות ולחשיכה. 22-24 - בחודש התשיעי היא נסעה למולדוביצה, שם היא שכרה חדר, בבית הקרוב למנזר, אצל איכרה קשישה אשר ניסתה לקרבה לדת. ההיריון התארך, ולבסוף, לאחר לידה קשה ארוכה ומכאיבה. היא ילדה בת בשם אנג'לה. לאחר שבוע, בו היא הניקה את התינוקת, היא הניחה אותה בסלסלה, אותה היא שמה בפתח המנזר, ושבה לביתה של רוזה. מצפונה מייסר אותה והיא פוחדת שאלוהים יעניש אותה על נטישת התינוקת. לעיתים קאטרינה חולמת על ילדתה ומאמינה שהן יפגשו בעולם הבא. אמונתה עוזרת לה להתמודד.

פרק ה – במהלך שנתיים - לומדת להעריך את היהודים, מתאהבת בבנימין, מתרחקת ממקורותיה.

24-25 - קאטרינה שוקעת בשגרת הניקיון בביתה של רוזה. בלילות היא חולמת על חטאיה ועל אנג'לה הקוראת לה ("אמא אמא למה עזבתני"). יחסה כלפי היהודים השתנה, והיא מגלה שהדברים אשר מספרים עליהם אינם נכונים. היא לומדת להכיר ולהעריך אותם: הם חרוצים, לא פטפטיניים כפי שאומרים, להפך – העשייה קודמת אצלם לכל, הדיבור משמש רק לצרכים מעשיים. הם לא מבקשים שכר לאמונתם, הם לא מתנזרים מהנאות החיים אך אין אצלם להיטות, הם בעלי בתי מרזח אך לא שותים.

גם רוזה מתבוננת באורח החיים של קטרינה היא מרוצה מכך שאינה יוצאת עוד לבלויים במוצאי שבת, אך היא אינה מביעה זאת בדיבור ישיר. היא מתחילה לחבב את הילדים וליהנות מחברתם. היא ממשיכה לשתות עם חבריה אך מפסיקה להשתכר. הם נראים לה פתאום עילגים ומגושמים. מכריה של קאטרינה שמים לב לשינוי שחל בה, וטוענים שהיהודים משפיעים עליה לרעה. קאטרינה נמשכת לבעל הבית, וחולמת עליו ועל מגעו – עמ' 26 עד הסוף - קאטרינה הולכת ונמשכת ליהודים: "מסתבר כי היהודים רגישים מאוד", וכן "יש ביהודים איזה כוח שקט ומקסים" (ע' 26). מה שנראה לגיבורה המספרת כאדישות, יהירות ועגמומיות שינה פניו כחלוף שנתיים. אפילו חלומותיה הארוטיים על בעל הבית מלאי עדנה. ככל שהיא הולכת ונקשרת למשפחה היהודית ולמנהגים היהודיים, היא מתרחקת וסולדת מהמנהגים של בני עמה. מצב זה יוצר אצלה מצוקה, והיא מתפללת בצר לה לישו ושואלת את נפשה למות (ע' 28 – 29). היא מתייסרת בגלל חטאיה - תשוקתה לבנימין; נטישת דתה ובני עמה; הקרבה ליהודים. לבסוף, בהשפעת מכריה, היא חשה פחד, ובורחת מהבית לתחנת הרכבת, תחילה היא מרגישה חופשייה, אך לאחר שהיא פוגשת בחבורת השיכורים, בני עמה, היא חשה סלידה כלפיהם, ולראשונה מבינה שהלך הרוח היהודי חדר לתוכה והשחית בה את שמחת החיים, והיא שבה לביתה של רוזה.

היא מבינה שלא תוכל להמשיך לקיים חיי חברה עם רעייה הגויים, בעודה עובדת בבית יהודי מסורתי, שכן העולם היהודי החל להטביע בה את חותמו, וכתוצאה מכך נוצר מרחק בלתי ניתן לגישור בינה לבין חבריה. בני עמה. יחסה של קאטרינה אל היהודים משתנה בהדרגה: הפחד הופך לסקרנות, והסקרנות לאהבה.